

Mám takovej pocit, že voda v řekách stojí
Že se prostě do našeho města přitýct bojí
Přinesla by špatnou zprávu že se něco stalo
Něco co se kdysi ještě odvrátit dalo

Přehrada na horním toku zadržuje vzpomínky
Do mozaiky současnosti chybějí už kamínky
Pomalů se potápí to naše malý plavidlo
Protože jsme porušili sdělovací pravidlo

Posledních pár měsíců sme spolu skoro nemluvili
O společných touhách, dlouhý noci neprosnili
Jsme jak lidi z Kmotra, co držej zákon mlčení
Se svýma pocitama uvnitř těla věznění

Komunikace....je to slovo tajný
I když máš třeba pocit, že je to furt stejný
Upravil mbych přísloví na prakticky vzato
Mlčeti stříbro a mluvití zlato

Tenhle text je v podstatě nad poměry banální
To, co se s námi stalo, je naprosto normální
Byli jsme dva mladý lidi co neměli rádce
a jejich záliby byli , práce a práce

A k práci se pak dostavila pozvolna samota
Jo, velkej počet mlýnů unavil i Dona Quijota
A se samotou se už v duši začla šířit prázdnota
Třeba se to ještě zlepší v čekárně na Godota

Jak v pokoji velkym jenom čtyři na pět metrů
Můžou dva lidi dělit tisíce kilometrů
Stejně je to zvláštní, jako kdyby jsme se neznali...
Na vzdušný dálky hypotéku už sme platit přestali

Nastoupila jsi do auta ,přetrhala všechny pouta
Na rozloučenou hrách nasypala si do kouta
A už mi tě odvázejí desítky koní
Neptám se už na budoucnost, ví, že už je po ní